

[K. Axel Nielsen.]

domsforhandlingerne, således at man kun behøver at indkalde det antal nævninger, nemlig 12, der skal medvirke ved den pågældende sags behandling, i stedet for som hidtil 18, ja, i sager om politiske lovovertrædelser 22 nævninger. Den nye ordning er efter min opfattelse fuldt betryggende og så enkel, at man kan undre sig over, at den ikke for længst er indført, og så kommer oven i købet hertil, at den medfører en ikke ubetydelig besparelse.

Af de øvrige ændringer, som forslaget indeholder, skal jeg kun omtale et par stykker, idet jeg går ud fra, at vi i et udvalg får lejlighed til nærmere at gennemgå dem.

Efter gældende lov har vi ikke helt de samme bestemmelser for nævningers og domsmænds inhabilitet. Det er efter min opfattelse en fejl, og denne fejl bliver rettet ved forslaget, idet der fremtidig skal gælde de samme habilitetsregler for nævninger og domsmænd. Ved forslaget udvides kredsen af personer, der ikke kan være nævninger og domsmænd, idet fremtidig advokater og det ikke tjenestemandsansatte personale på dommerkontorer, politikontorer, statsadvokaturer, på amter og i fængselsvæsenet er udelukket fra at fungere som nævninger og domsmænd. Jeg kan helt tiltræde denne bestemmelse, men mon det ikke beror på en forglemmelse, at advokatfuldmægtige ikke er medtaget? De bør formentlig også undtages.

En anden vigtig bestemmelse findes i lovforslaget, nemlig bestemmelsen hvorefter sager om straf for dokumentfalsk ikke længere skal behandles som nævningesager. Jeg er ganske enig med den højtærede minister i begrundelsen herfor, som jeg ikke nærmere skal uddybe.

Jeg kan også tiltræde, at der gives mulighed for at yde stævningmænd et højere vederlag. Jeg er enig i, at det er mest praktisk, at den højtærede minister får fuldmagt til at fastsætte stævningmændenes vederlag.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Ib Thyregod: Da mit partis ordfører, det ærede medlem frk. Helga Pedersen, er for-

hindret, skal jeg på dennes vegne redegøre for mit partis synspunkter med hensyn til det foreliggende lovforslag.

Et af de væsentligste af lovforslagets formål er jo at give regler vedrørende udtagelse af nævninger og domsmænd og selve hvervet og om deres medvirken i den enkelte sag og at gøre disse regler mere smidige og mere praktiske, end de hidtil har været, og jeg tror, at de enkelte forslag gennemgående stemmer med de ønsker, som de retsudøvende myndigheder, derunder domstolene, har vedrørende disse spørgsmål på grundlag af deres mangeårige erfaringer.

Der er dog en enkelt ting, man kunne overveje i forbindelse med disse spørgsmål. Det er retten til at udskyde nævninger. Medens det hidtil har været således, at man i medfør af retsplejelovens § 859 har kunnet foretage en sådan udskydning ved domsforhandlingens begyndelse, altså den dag, hvor nævningesagen begynder i landsretten, så skal denne udskydningsret fremtidig kunne udøves mindst en halv snes dage før sagens foretagelse og altså ikke senere end dette tidspunkt. Ganske vist benyttes denne udskydningsret ikke ret meget, og når den benyttes, kan man være i tvivl om med hvilken begrundelse. Der skal jo ikke opgives nogen begrundelse, og det er et spørgsmål, om det er rimeligt, at tiltalte og forsvareren på grundlag af deres umiddelbare indtryk af nævningerne ved domsforhandlingens begyndelse skal kunne have ret til at foretage en sådan udskydning. For anklagemyndigheden opstår dette spørgsmål næppe, idet anklagemyndigheden i almindelighed ikke foretager udskydninger, og ej heller for forsvareren er problemet af større betydning. Men det er formentlig alligevel et spørgsmål, som bør overvejes i udvalget.

Forslaget om ændrede vederlagsbestemmelser for stævningmænd har man længe ventet på, og det er tilfredsstillende, at spørgsmålet nu er blevet frigjort fra de gebyrproblemer, som det tidligere var hæftet sammen med. Jeg tænker her på de forslag, som behandlede i udvalget om stempler og gebyrer m. v. Som nævnt af det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen går forslaget ud på, at der gives den højtærede justitsminister bemyndigelse til at fastsætte vederlagets størrelse. Det bør imidlertid